

Hulphond Butler mag nu van zijn pensioen genieten

Hij doet de was, de boodschappen, opent en sluit deuren en helpt zelfs uit- en aankleden. Maar de eerste labradoodle hulphond in Nederland mag nu eindelijk met pensioen. „Hij wil gewoon niet stoppen.”

Indra Jager

Wijk bij Duurstede

Wie aanbelt bij Anita (64) en Philip (65) Korff de Gidts, van stichting De Hond Kan De Was Doen in Wijk bij Duurstede wordt begroet door vrolijk geblaf. Tot voor kort deed labradoodle Butler de deur nog open, maar nu opent Anita die met een elektrische knop, naar Butler en zijn nieuwe maate bernedoodle Twinkel (1,5).

Zenuwziekte

Butler geeft bij binnenkomst geen blik meer. Hij is gefocust op zijn taak, waarvoor hij alles doet. Het is dan ook niet de bedoeling dat hij wordt geaaid of aangekeken.

Anita heeft al ruim twintig jaar MS. „Mijn centrale zenuwstelsel is aangetast en langzaam verzwakken mijn spieren. In mijn benen, armen, maar ook mijn darmen, maag, ademhalingsstelsel en slikreflex.”

Daardoor zit Anita in een rolstoel, heeft ze een stoma en sinds kort kan ze ook niet meer zelfstandig eten. Daarnaast heeft ze een ademhalingscapaciteit van nog maar dertig procent. „Het is progressief. Het gaat dus steeds een beetje slechter.”

Hulphond Butler is een enorme uitkomst geweest. „Ik wilde er eerst niet aan, dacht dat ik te goed was voor een hulphond. Maar na aandringen van mijn dochter heb ik toch ja gezegd.”

Ze koos voor een labradoodle, want daar had ze goede dingen over gelezen. „In Australië en Amerika bestond het al. Ik had ge-

◀ Hulphond Butler (links), Anita en Philip Korff de Gidts en Twinkel. FOTO: RUIJ VOEST

lezen dat er twintig jaar over was gedaan om allerlei rassen met elkaar te matchen tot de perfecte hulphond. Maar een labradoodle uit Australië of Amerika was onbetaalbaar. Via vrienden kwamen we bij een Engelse labradoodle.”

Het stel ging het nestje bekijken en werd op slag verliefd op Butler. „Ik liep toen nog met een kruk en hij kwam die naar mij toe brengen. Het heeft zo moeten zijn, en was een gouden greep.”

Butler kan Anita overal bij helpen. De was in en uit de wasmachine, dingen in de koelkast zet-

Ik ben iedere dag bang dat hij er niet meer is

–Anita Korff de Gidts

ten, eruit halen, spullen oprapen, boodschappen in de winkel uit de schappen halen en op de band zetten. Maar ook in huis weet hij zijn weg te vinden; hij pakt alles wat ze wil hebben uit de kasten en lades.

En ook heel bijzonder: hij helpt met aan- en uitkleden. Hij trekt aan Anita's broekspijpen om een broek uit te krijgen, doet haar schoenen los, trekt haar armen uit de mouwen van haar shirt en haar

shirt vervolgens aan de kraag over haar hoofd en maakt zelfs haar bh los. „Het is echt ontzettend fijn.”

Maar Butler is alweer bijna dertien jaar, heel oud voor een labradoodle. Hij is veel kracht verloren en kreeg in augustus een ruggenmerginfarct. „Ik ben iedere dag bang dat hij er niet meer is. Ik durf hem eigenlijk niet meer alleen te laten, want ik wil er op zijn laatste moment bij zijn.”

Slechte dag

Hoewel hij het eigenlijk niet meer kan, doet Butler nog steeds zijn best om te helpen. „Laatst had ik een dag met veel pijn. Ik was in tranen, zag het even niet meer zitten. Ik zat op bed en toen begon hij me ineens weer te helpen met uitkleden. Onze band gaat heel ver.”

Omdat het stel dacht dat Butler op zijn eind was, moesten ze aan een nieuwe hond gaan denken. Ze kozen 1,5 jaar geleden voor bernedoodle Twinkel. Een enthousiaste jonge hond die ook maar al te graag voor zijn baasje wil werken, maar dát laat Butler, ondanks zijn pensioen, niet toe. „Hij wil gewoon niet stoppen met werken.”

Twinkel is nog in opleiding. Hij gaat pas echt aan de slag als Butler er niet meer is. Gelukkig gaat baasje Philip dit jaar ook met pensioen, en kan hij de taken van Butler dan overnemen.